

Gubcsi Lajos

JANUÁR

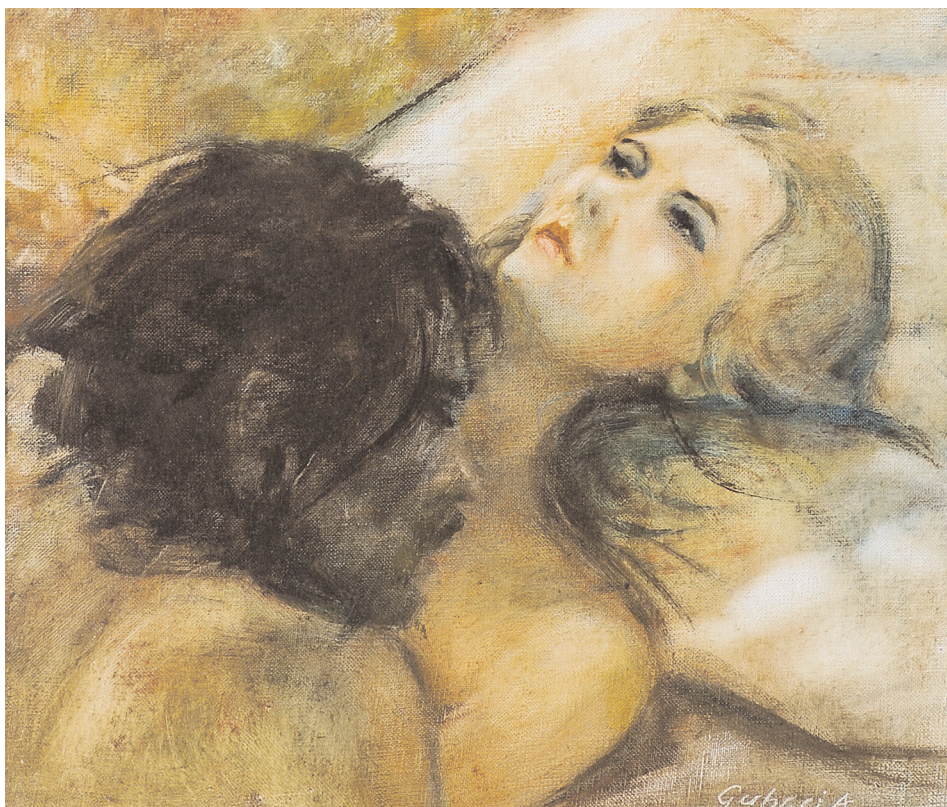
havi ciklus

G Marketing & Média Kft. 2015

Gubcsi Lajos Január
- havi ciklus

Copy right Dr. Gubcsi Lajos

A könyvben Gubcsi Attila festményei, grafikai láthatók.

Megjelenik az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában

ISBN 978-615-80171-0-7

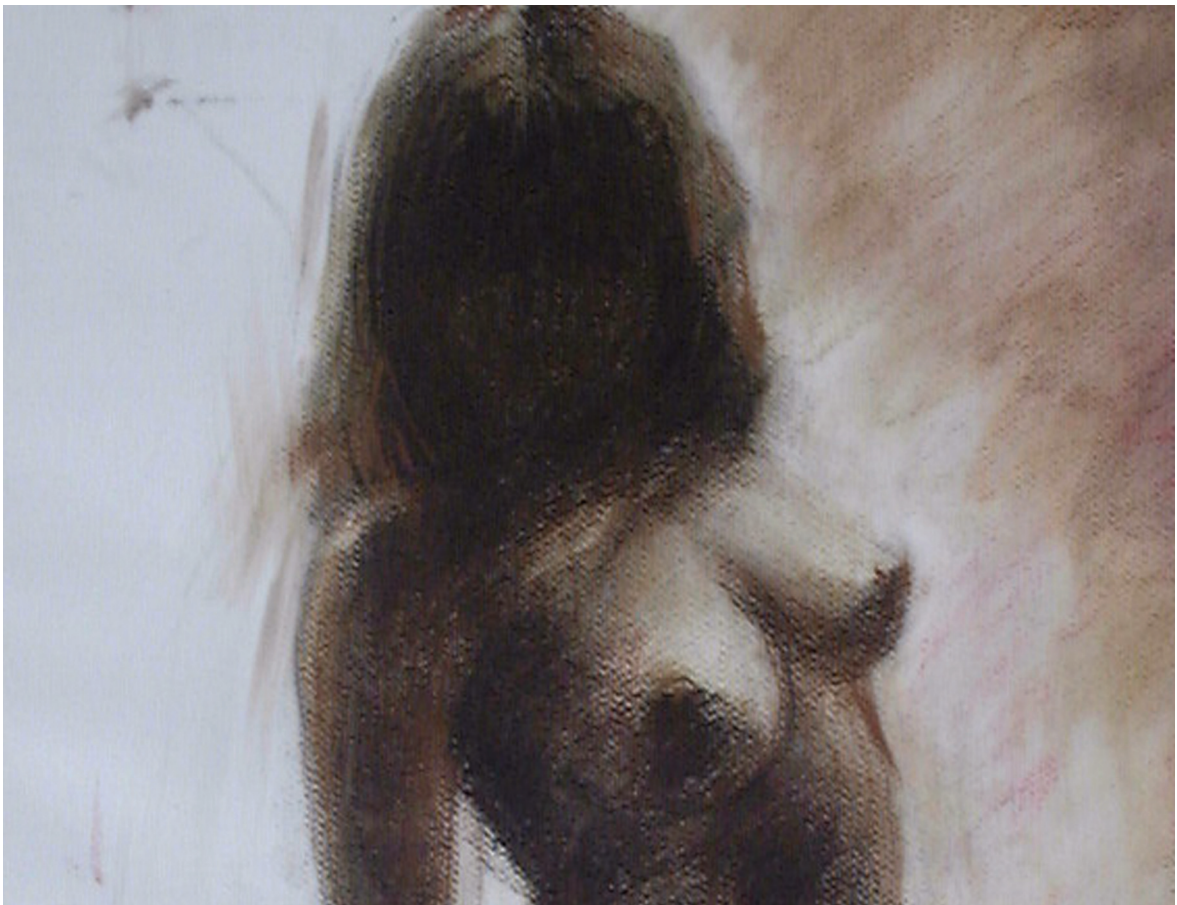
2015. január elseje van, korán reggel, olyan korán, hogy hajnal. A hajnalról máris eszembe jut Hajnal, egy a három közül. Vége is lett a nagy prózai tervezgetésemnek az újévi fogadalmakról. Bámulom a csodát, a jeges idő líráját, versre kezd ösztökélni máris. Hatalmas ábrákat tapaszt a fagy az ablakra, a pici jégcsodákat egymás után kezdem megfejteni. Megannyi élő emléket fedezek fel bennük jégbe zárva, hihetetlen grafikai csodákat varázsol az üvegre dér. Nonfiguratív alakjait elkezdem megfejteni. Az egyik lányként csábít, hívogat, a másik előre hajolva csípőjét mutatja és már rá is zár engem is a jég, belesimít az ő fagyott alakjába. Elindul a képzelet, amit a múltban megismert valóság táplál. Zúzmara. Mara, más nevén Mari zúz péppé maga alatt... Rálehelek az üvegre, a jéglány kezd elolvadni, összehúzza magát, átalakul egyetlen nagy női mellé. De hol a másik?

Lássuk, mi lesz ebből. Január havi ciklus. Versciklus és egy nő ciklusa. Szaggatott versek szerkesztés nélkül, mint a jégvirágok a természet hóbertos kezétől. Mire véget ér a hónap, véget ér a vers is itt, leolvadnak a jégbe zárt csodák, lecsorog sok szerelmes perc is, hol a valóságban, hol a képzeletben, hol a szándékosan kierőszakolt képzelgésben, abban, hogy milyen is lenne, ha... mi lenne vele, ha velem... és én mit is...

*Kinyíló égen
Villámló fényben
Voltunk az Isten
Kettesben itt lenn*

Jaj Istenem, de szép ő

Tél jön, fagy, zúzmara és köd
És metsző szelek csapnak le
De kezemben a virágnak, ha tartom
melegen: édes marad, mint kelyhed, az íze
Nem dér az! - Hamvas a színe

Hajnalka

Kint jég veri az ablakot
Bennem a te szíved dobog
Éltetőm lett a hajlatod
Nemsokára tavaszt hozok

Suttogó szavak zsongása
Testek ütődő dallama
S ha kint egész éjjel fagyna
Vágyam kéjjel beléd bújna

Gyullad a fény, csillag ébreszt
Szemedből, ha hozzám érhetsz
És méz csorog rám belőled
Bár nem nyitod meg a méhed'

Titok tiltja, másnak adtad
Belőle csak más fakaszthat
De engem csábít szemérmed
Tested rója költeményed'

Ez az isten is szép

Mellém lépett a Jóisten
Veled engem kényeztessen
Kánaánom melleiden
Végső helyem mélységében

A természet veled áldott
Szült nekem egy új világot
Ha elveszek, biztonságot
Ha elveszlek, egy új álmot

Szalay Ferenc: Besüt a nap

Kéjbarlangban

Volt ám egy álmom
Vontalak szánon
Ajkaddal számon
Jéghideg tájon

Nyelvedet nyeltem
Fagyban és télben
Holtan és ébren
Csúsztuk a jégen

Kinyíló égen
Villámló fényben
Voltunk az Isten
Kettesben itt lenn

Kutat a kezem
Omló melleden
Bimbót kehelyben
Csiklót öledben

A tél elpirul
Jege megpuhul
Fagya elárvul
Ő is oda nyúl

Ez itt az enyém!
Ordítok fel én
Babám két mellén
Nyíló tág ölén

Soha senkinek!
Ők az enyéme!
Isteni kéjek
Ő értük élek

Örökségem

Add kezembe minden bájad'
Csúcsaidból mind a százat
Rengő tested, nyisd ki zárad'
Olvaszd reám forró szádat

Fázom, didergő létem
húzd magadra e zord télen
Egyesülve forró vérben
Benned hagyom örökségem

Át, át, csak át rajta(d)

Rám mosolygott egyszer a Nap
Tüzelt, ontotta összes hevét
Fejemre font száz sugarat
Rám csókolta leheletét

Csuknám szemem, álmom vár már
Ám ébren tartja egy sudár
alak, fölém, rám hajolva
Nem alhatsz még, ezt suttogja

- Nézz még engem álmod előtt
Láncold hozzád csalfa kis nőd
S ha álmra csukod szemed
Benned alszik el szerelmed

Csak még egyszer hozzám érni
Küzdj még értem, buja férfi
Várjon álmod, még itt vagyok
Szempilládon átragyogok

Fúrd át testem kíméletlen
Minden erőd bennem vesszen
S ha elnyúlek végül, drágám
Vigyázok majd kettőnk álmán

Édes kis méhem

Fényben úszik mindkét szemed
Ajkad ontja fűszeredet
Karod az én mentő váram
Öledből áll puha ágyam:

-honnan mézet cseppentsz számba
hova járnom testem vágya
honnan ered minden meleg
hova csábít minden sejtéd

Szirmok, ajkak és a kehely
Érintésed puha pehely
Fátyol fedte, most nyílt az út
S mire vágytál, beléd simult

Terpeszállás *(s nem törpe szállás)*

Vagyok sátrád, ha fölötted
Állva tépem szép terpeszed'
Csúcsra mászok, magasra fel
Míg magától nyílik a menny

Oltár előtt térdelve állsz
Fojtott hangú sóhajra vársz
Végső jajra, hörgő szuszra
S összeesek, reád rogyva

Vagyok hangszer, játék neked
Dallamokat keres kezed
Ajkad nyílik, foglya lettem
Raboskodok behunyt szemmel

Csengő kéjjaj torkodból száll
Mi szól szebben e szopránnál?
Horkant még az öreg basszus
S elernyed a záró taktus

NapHoldba nézek

Sohasem jöttél meg
És soha nem mentél
Nem kértél szerelmet
Mert bennem születél

Felragyog a reggel
Sötét az éjszaka
Veled a Nap kel fel
Holdfény vagy arcomra

Ha erőm elfogyott
Kiszívták kedvemet
Ha hírem elkopott
És földre tepertek

Árnyékod vigyázott
Két kezed átkulcsolt
Voltam az imádott
szeretőd, a titkolt

Ébredek, felszívlak
Álmom a kebleden
S veszélyben ha hívlak
Ott rejlesz énbennem

Minden nőm te maradsz
Pedig oly sok kívánt
Tél után a tavasz
Záporban szivárvány

Becsukom a szemem
Mintha utoljára
Borulnék szerelmem
Kihűlő sírjára

Szemfedő csókból

Úgy is, mint sugarad
A fagyban éltet ad
E Földön ő te vagy
S öleli hantodat

Úgy is, mint éltető
Istened hozzád jó
Sivatagban eső
Könnyedhez keszkenő

Úgy is, mint a vihar
Mely mindig felkavar
Ágyadban ős duhaj
Vágyadban betakar

Úgy is, mint lágy szellő
Testeden kis szeplő
Tőle vagy édes nő
Érte nyílsz, ha eljő

Úgy is, mint a titkod
Sohase mondhatod
Jelét se adhatod
Kihez fűz viszonyod

Úgy is, mint szeretőd
Angyalnak teremőd
Amíg élsz, az erőd
Csókból szőtt szemfedőd

*Vigyázat, ez pajzán, csak megfelelő alkalomra,
s nem közlésre (a szerző utasítása önmagának)*

Fényes nappal benne állni
Éjjelente vele hálni
Reám omló puha mellel
Ébresszen fel minden reggel

Ajkam s nyelven belé fúrni
Levegővel alig bírni
Széttárt combját feszíteni
Mennypoklába beleégni

Gyorsítani lovaglását
Szorítani szép derekát
Édesgetni mellbimbóját
S mert feltárja, árusztitkát

Ritmusában veszttem lelni
Hangszála közt bevégezni
És ha rám hull, végignézni:
Vágyaiban máris kezdi...

VALLÓ MÁS *(amely minden percben szót kér bennem)*

Ébredő erővel rúgom fel a holtponthoz
Ágaskodik testem a tavasz virága felé
Löknek ki izmaim a zsibbadtság gödréből
Látom babám, mint futsz titkolt szerelmed elé

Lövell, mint tűzhányó ki- s felgyulladó testem
Árad, vihar korbácsolta vad óceán ér vele partot
Lázad, mint béklyóját széttépő ártatlan fogoly
Rohan feléd, hogy felszívja megbékítő hangod

Fékezném elvadult kíváncsiságom, ami reám ömlött
Mit tested ezer hajlata s virágillata kelt fel bennem
De a fékek szétpattannak, reped a burok a vágy fölött

Szakad a test, űrjög a sóhaj, a gyönyör immár görcsben
rángatózik, húz magába, hogy víg rabjaként foglyul ejtsen
És én ájultan rogyok össze az élet bölcsőjén: combjaid között

Csak veled

Ki vagyok, ha nem vagy?
S ha elmegyek, kivagy
Már semmim sem marad
A szíved ha kihagy
ritmust verni értem

Sírba ránt, hogyha sírsz
Rám nézni úgyse bírsz
Bennem már csak ő hisz:
Az ördög, ha elvisz
lángolni a tűzben

Utolsó esélyed
Szeretni szerelmed'
Magadba temetned
Örökké hogy veled
csak neked legyen.

Öledben egy üs tökös

Ha rám öntöd kedvedet s bájadat
És nem kérsz, de átadod magadat
Ha gyönyöröd csak belőlem nyered
Testedben lelem meg kenyeremet

Ha szerelmednek tükre én vagyok
Ki a szemedben gyémántként ragyog
Ha hűséged mint friss hó, oly fehér
És vak sötétedben lehetek égi fény

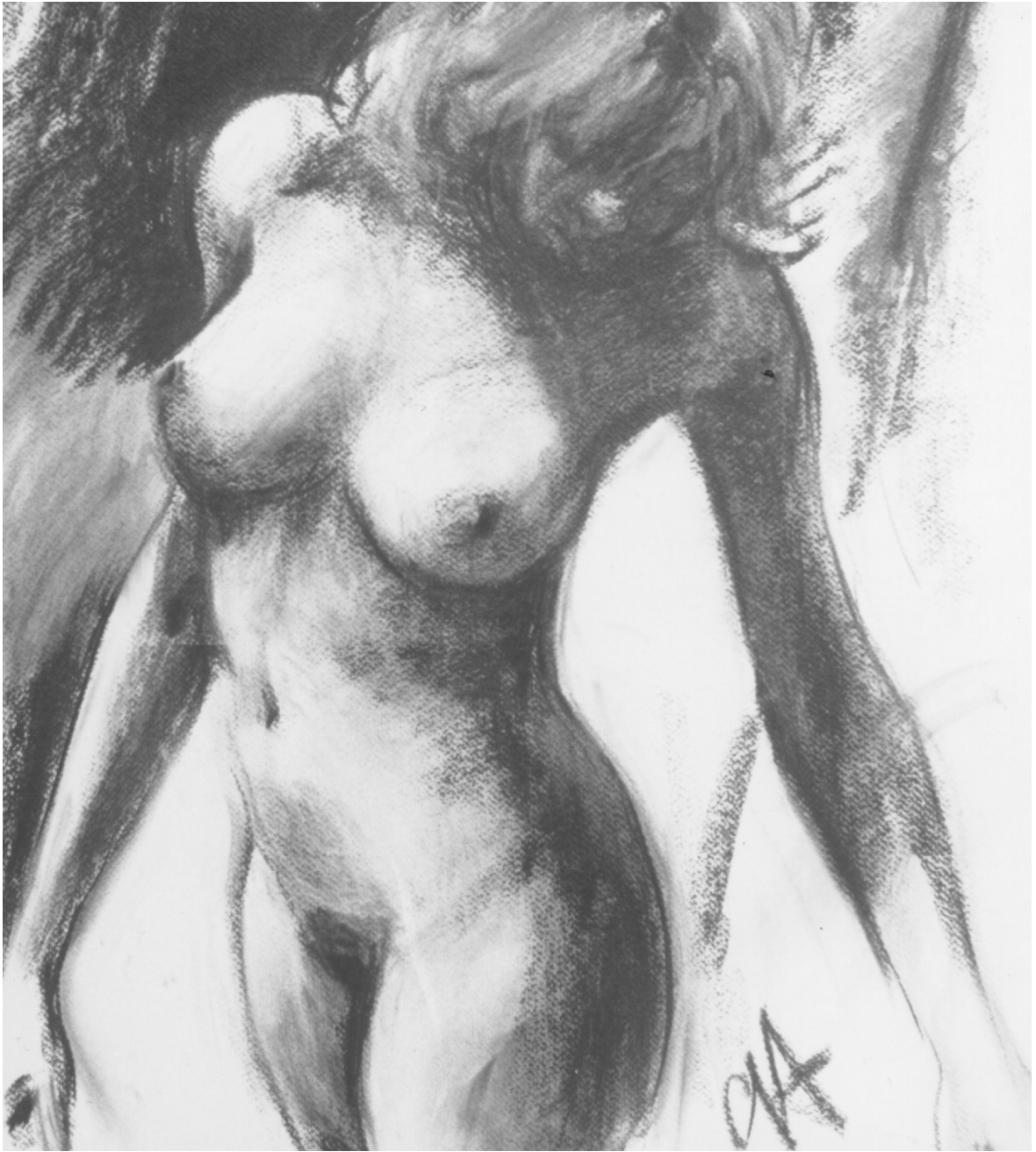
Ha a füledben szólamként engem hallasz
És álmaidban örökké szerelmet vallasz
Ha könnyeiddel öntözöl új, virágzó létet
És kamránként tárod fel vérbő szívedet

Ha virágot nyújtasz, mi szemérmed lágy ajka
És incselkedsz, hogy százszor is átmenjek rajta
Ha belém halsz, átnyújtom a feltámadás vizét
S ha meghalok, átviszem titkos csókod ízét...

S akkor rám zárom a mennyeket
Magamra húzok minden felleget
Nap és Hold hideg találkája
Hulló csillagok fénylő éjszakája

Teremtő, mit senki sem teremtett
Szerető, kit senki sem szeretett

Öledbe hulló üstökös
Kimúló halvány szikra
Emlék emlékezők nélkül
Haldokló szívek bús otthona

Bársony és lepel

Bársonyból volt húszéves teste
És nyíló bimbóként feszült a bőre
Csak nézett vágyón, szeme lesütve
Unottan bámulta őt a vőlegénye

Kacéran néztem, kihívón: Jöjj csak velem
Ily' fickó, mint ez itt, percenként megterem
Szemében harag villant, merev elutasítás
És én nevetve tudattam, ez itt már csábítás

Telt-múlt az idő, volt az akár két egész óra is
Szellő súgta kacsintva, rám száll még e friss
habokból kilépett ifjú hölgy. Szemében fény
gyulladt a közöny helyett. Így lett az enyém

Nagyra tágult a világ velem s felrobbant vele
Bárgyú ifjú férje mellé így lett titkos kedvese
Ámult, mily' egyszerű s szép a világ, a csalfa
Egymás után nyílt üde teste szemérme, szirma

És én szaggattam őket elvetemülten és kéjjel
Élveztem titkos járatait tágra nyíló szemmel
Dísze volt életemnek, mindig fényben látva
Bár tudtam, olyan lesz ő is, mint az élet múlása...

... Sok-sok évvel később, ébredve mély homályból
Lágy asszonyt láttam viszont az egykori vad lányból
Pajzán, buja vágyát eldobva bús kétkedésre cserélte
S libbenve lépett tovább, nyúlok-e még mohón érte

Homloka ráncba szedve, mögötte komoly gondok
Szemlélődik csak, mint ősszel a földre néző lombok
Álmos ágy, lassú vágy, csendet kér magának a test
S a Nap heve se égesse, jöjjön el békéjével az est

Izzó titkok és az Isten tiltása hajtott egykor felé
Mint újszülött az életbe, mártottam magam belé
Most földhöz tapad a lábam, szemem szűri a fényt
Valóság tompítja halk sóhajjá az egykor éltető kéjt

Emlékek sutognak, a zene átvált dúrból mollba
Napra rohanni vágyom, mielőtt a múlt reám fagyana
És egybefolyik minden a való és az álom mentén
Játszik-e még dalt az ujjam férjétől elrabolt testén?

Csillagösvényeken

A Nap felém mosolygott.
Forrón tüzelt, értem bomlott...
Ontotta dús hevét reám.
Sugarai tűztek.
Adtunk a bűnnek...

Csillag-Nap és botor én.
Titkos testvérek, bár oly' mókás.
A Nap velem, két külön galaxis flótás.
Elhittem, az abszint hat
Két galaxis egymásba tart.
Megérkeztünk csapzottan.
Kacagva zuhantam bele holtan

Nem lesz babád tőlem

Könny fedi bár, de éget a szemed
Máglyán égbe néző, szerető szüzek
tekintete: keresik Istenük
Szűz életük egyetlen fegyverük

Éget a szemed, hazudtam neked
Ígértem csillagot, fénylő eget
Gyötrelmedet hogy majd kigyógyítom
És fátylad leszek a végső úton

Szűz volt a lelked, ha tested nem is
Nekem adtad rejtett kincstáradat
De mit ígértem, ármány és hamis

Másba csorgattam önző vágyamat
mit neked szántam, gyermeket adott
angyal ölekbe. Árulód vagyok.

Vigasz

Szőrös kezek nyoma
Ragályos férfi dölyf
Szív helyén otromba
Cafat, mi romba dönt

Jégtorlaszok szélén
Megsebzett, táncos láb
Ál-zsákutcák végén
Fuldokló kicsi báb

Sorsod szilánkokban
Szétszakadt ütőér
Aléltan a fagyban
Lányléted mennyit ér

Vernek a veremben
Ha magadnak ásod
-„Nem kell a szerelmem?!
Nem vagyok a Napod?”

-Ordít a részeg gőg
Test mohó zsarnoka
Torkából fel-felbőg
Az ember állata

És te, mint kis riadt
Ázott, árva veréb
Mit kértél, nem adtak
Sose jutott elég

Hangodat szégyellted
Szemed földre sütve

És ha felnégyeltek -
-Ez az élet üdve.

Kegyetlenek ellen
Kérdezd csak a Sorstól:
Kezedben a fegyver
Szabadulj a gonosztól

Kínban élsz, menekülj
Jóságnak születél
Bátran és egyedül
Élj hát Isten kegyén

Nem árva, ki magát
szereti: Ami lett.
Áthárítja kínját
Ki miatt szenvedett

Önző férfi, béna
kéz, ha nem simogat
Erőszak cinkosa
Felejtsd asszonyodat

Teremtés fensége
Édes nő, szabad vagy
Méhednek gyermeke
Örökös vigasznak

Szózatom ez érted
Gyengédség varázsa
Nap-kelte szépséged
A gonosz halála

Miss Főnix

(elhagyott lányoknak)

Zaklat, őrjöng a nyugtalan szíved
Tépi izgatott tested zegzugát
Kétség és bús árny gubbaszt feletted
Nem hajtja rád szerető homlokát

senki, ki erre kiválasztatott
Hűséged erényed, szórnád ha kell
De sír, nem bírja e gyalázatot
Pedig intett neki az égi jel:

Lökd el, ki nyújtó kezeidbe
Alamizsnát dobál úri kegyében
Szétporlad hazug, gyáva szerelme

S te ott égsz a pusztulás tűzében
Gyémántod van, szikrázik szemedben
Lehetsz Főnix az éledő tűzben

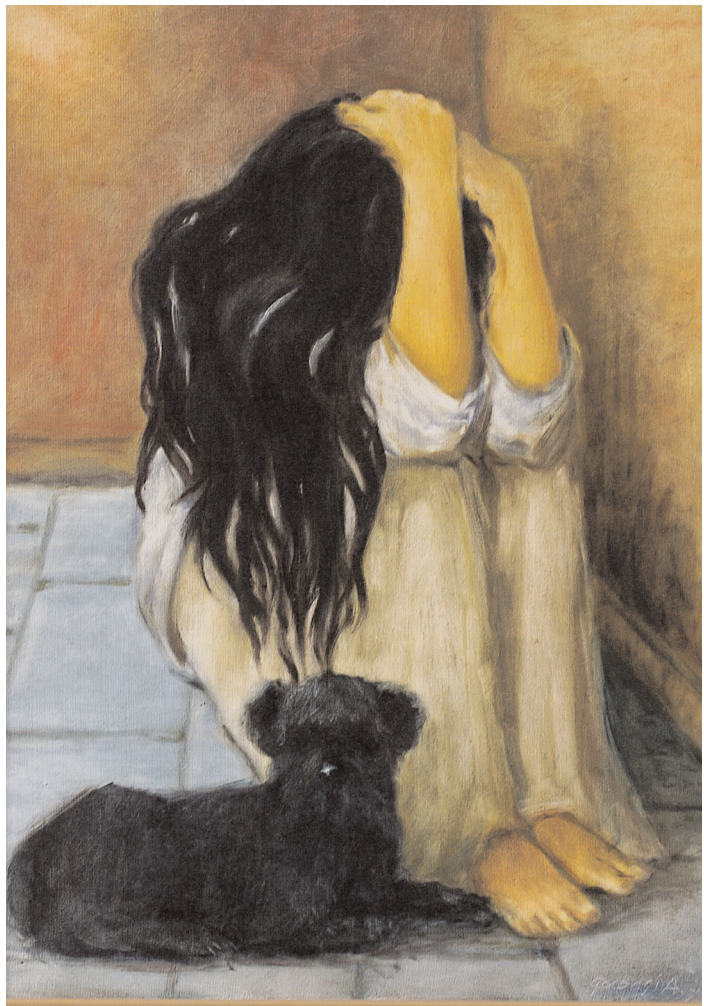
Dérledér

Jégből olvadó szíved
Fagyból, ha kiengeded
Percre csak nyíló szemed
Pokolig megyek veled

Zúzmarából ha pára
Ha pír szökik orcádra
Ítéld a jeget halálra
Fedje le hideg álma

És lassún, vánszorogva
Szíved ha nyílni merne
Ki-kihagy, de dobogna

Tavaszi szerelemre
Dobna csókot szertelen
Fuldokolva, dermedten

Nézem a nénit a fagyban

Fáradt testbe csak hálni jár
a lelke, szívében kopár
gaz terem, dudva, tüske
Ötven éve holt esküje

Fél évszázad kies magány
Szellem férje ha visszajár
megszorítja kérges kezét
Hitegeti volt kedvesét

hogyan az élet élni való
a zokogás zongoraszó
és mi rombol, épít újra
ne vágyjon a búcsúszóra

zöld mezőkön éles kasza
ölelés egy új tavaszra
és a Halált, a vén kaszást
elűzi a feltámadás

Öreg anyó érzi mindezt
Hajléktalan szeme nedves
Könnye kiszáradt réges-rég
Mire vágyik, e kevéskét

megadja sorsa naponta
mire térdel, az oltára
aszfalt másnak, neki az ágy
szél szaggatja álma fátylát

Gyereke nincs, nem vágyhatott
Nem szülhetett szégyenfoltot
Bokorba, mint kutya tenné
Hogy' nevelné fel emberré

Szíve helyén véres bütyök
Járásában, mint az úzótt
vad, golyókkal rohanva a
Megváltóhoz a halálba

Szemében jég a tűz helyén
Szégyen élni mások kegyén
Szárnyak helyett két fa mankó
A fényes ég földre való

A holnapok ködben úsznak
Nem kell többé félholt túsznak
Kóbor ebek sem ugatják
Be se zárja rossz gúnyáját

Nem perel már az Istennel
Üzen neki titkos jellel
A felleget tárja tágra
Készül hozzá szolgálánya

Így élünk veled

Százezer fényévről is láng-meleg jön felénk
Botladozva, elhalva a dermesztő kozmoszban
Egyik csillagtól a másikig, és mindig hozzánk tartva
Megszakadva, újra kapva, kihűlve és izzva, izzva
Kék-ég-jéggé fagyva a végtelen úton, mintha szakadna

Csóvákat vet, elég közben, üstökösként hull darabra
Kínban győz a tűz felett a kihűlt világ: a fagy birodalma
Fekete, végtelen lyukban tűnik el s árad onnan az őserő
Halálos ölelésben pusztít s fénycsókokkal éleszt újra
- Valahol életet sejt s odajutni örök vágya

Csillagútról fénycsóváig szökell az űr hatalma
Viszi hátán a végtelen, mely nem tart sehova
Semmiből áll minden, e testtelen valóság
Célja nincs, csak bolyong visongva, magáért való
És nem hallhatja: egy halk hang hívja

- Csak nyüszített és kezén-lábán botladozva járt
az ember százezer éve, mikor épp e fényív itt
útjára indult és arcomra világít
Szemet vakítón, testünket életre csábítva
Tudattalan végzi küldetését, hogy melege erejével
emelje fel a porból a gyámoltalant és védtelent

- ki küszködve keresi vak-néma, pihegő igazát
gigászként építi a sorsot, mit tegnap lerontott
Am ma igéző csábítással teszi magáévá az űrt
s a fényből, melyet ismeretlen küldött felé
tüzet csiholva éleszti fel az egyetlent, mi az övé:
minek nyoma sincs a végtelenben, csak itt e Földön egy percre:
hú párját

**Gubcsi Lajos Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában
megjelent albumai, könyvei**

Gubcsi Lajos: Jut eszembe... ami kimaradt (megj. 2015)

<http://mek.oszk.hu/12500/12529>

Gubcsi Lajos: Hazudj, s a bíró is megsegít – Jus gladii (megj. 2015)

Egy karaktergyilkosság története

<http://mek.oszk.hu/10400/10408/>

Gubcsi Lajos: JANUÁR – havi ciklus

<http://mek.oszk.hu/13600/13661>

Gubcsi Lajos: Félvörös Félhérosz – Közlregény (megj. 2015 tavasza)

<http://mek.oszk.hu/13600/13662>

Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogüzérek - Szociokrimi

<http://mek.oszk.hu/12200/12291/>

Gubcsi Lajos: Leányálom

<http://mek.oszk.hu/12500/12519>

Gubcsi Lajos: HONCSONKOLÁS – I. Magyar pokol - 1514

<http://mek.oszk.hu/12200/12297/>

Gubcsi Lajos: 13 ördögi év – A máglyától Mohácsig

<http://mek.oszk.hu/12500/12518>

Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera és rockdráma librettója)

<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos: A Magyar Művészetért – 25 éves gyermekem

<http://mek.oszk.hu/11200/11262/>

Gubcsi Lajos: Nyitott boríték
<http://mek.oszk.hu/10900/10946/>

Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink
<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>

Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék
<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>

Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó
<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>

Gubcsi Lajos: For the Homeland onto Death (szerk.)

Gubcsi Lajos: A hazáért mindhalálíg (szerk.)

Gubcsi Lajos: Legényregény
<http://mek.oszk.hu/08600/08677>

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010
<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT
<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>

Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten
<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: III. Üzenet a végekről – Délvidék
<http://mek.oszk.hu/03400/03497>

Gubcsi Lajos: A szabadság népe
<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...
<http://mek.oszk.hu/03400/03499>

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: I. Üzenet a végekről – Felvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

Gubcsi Lajos: II. Üzenet a végekről – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...

<http://mek.oszk.hu/02500/02576>

Gubcsi Lajos: Istentelenül

<http://mek.oszk.hu/02500/02575>

Gubcsi Lajos: Haza szerelem

<http://mek.oszk.hu/02500/02574>

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért

<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>

Gubcsi Lajos: Posztumusz

<http://mek.oszk.hu/02700/02785>

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében

<http://mek.oszk.hu/02500/02577>

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen

<http://mek.oszk.hu/02500/02573>

Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés

<http://mek.oszk.hu/02500/02578>

Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot (1989. október 5-9. MSZMP-MSZP)

<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz

<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja (Magyar Tudományos Akadémia, 1998. április 10.)

<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>

Gubcsi Lajos szerkesztésében a Zrínyi Média kiadásában megjelent könyvek:

-1000-1100 years ago – Hungary in the Carpathian Basin

<http://mek.oszk.hu/09100/09132/09132.pdf>

-1000-1100 évvel ezelőtt – Magyarország a Kárpát-medencében

<http://mek.oszk.hu/09100/09186/09186.pdf>

-From the Noon Bell to the Lads of Pest

<http://mek.oszk.hu/09400/09426>

-A déli harangszótól a pesti srácokig

Zenés művek:

Gubcsi Lajos – Benkő László: Ismét Vereckénél – Rákóczi ballada

-DVD: http://video.amm-gubcsi.hu/Ismet_Vereckenel.mpg

-CD: <http://www.amm-gubcsi.hu/cikk/1180/benko--gubcsi---ismet-vereckenel>

Ökrös Csaba – Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera librettó szövege)

<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos-Nagy Tivadar-Role együttes: Dózsa – 1514, rockdráma

Gubcsi Attila: Az ég felé...

